

СТРАНАТА НА АНЕЛМИТЕ

пиеса с кукли

Александър Мануилов

София, 2012 г.

КУКЛИ:

анелмите са малки, весели същества, всяко с различна форма и цвят

1. Лилавата **ЛИЯ**, която все не може да си намери подходящо червило много би искала винаги, каквато играчка си пожелае, тя веднага да се появи
2. Малката **НУНЮ**, която, понеже е толкова малка, почти като точица, никой не я забелязва. Тя иска, ако може, никой никога да не ѝ се кара
3. Зеленият рошав **РАФО**, който има проблем с къпането и сресването. Неговото най-голямото желание е да не трябва да се ходи на училище (а също и да не трябва да си мие зъбите и косата). Освен това той не може да стои мирен на едно място дори за секунда и по тази причина не може да има само едно желание – винаги са поне две: той също най-много иска веднага да стане голям (по възможност рицар)
4. **ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ**, който има очила и иска да знае всичко. А също и мама и татко да не се карат
5. Разсеяната **СЕЯ**, която намира добра дума за всеки, ако не я забрави преди това. А когато се сети какво иска, иска всички деца да могат да летят
6. **ВЕЩЕРЪТ ВЕЩЕЙ**, който всъщност е приказно красива девойка, омагьосана още в древни времена
7. **ДОБРИЯТ ФЕЙ** – лецител, който може да излекува всякакви болки и страдания, но сам е много самотен и унил.

още: 8. **ПТИЧКА**, 9. **ПЪСТРИЯТ ВЪЛК**

РАЗКАЗВАЧ, който е част от пейзажа – ако сцената е в гората – разказва някое дърво, ако е в къща – някой предмет от нея или дори цялата къща. (В пиесата има шест различни разказвача: 10. **Арфа**, 11. **Духало**, 12. **Старият Бор**, 13. **Облаче** и 14. **Къщурката на Добрия Фей и накрая – Пъстрият Вълк**)

1. Шарената гора. Поляната до Анелмското училище.

РАЗКАЗВАЧ *(звънецът-арфа на входа на училището)*

Има едно време, в което има една Шарена гора, а в нея има една Мека поляна, точно до Анелмското магическо училище. Анелмите са малки весели същества с разноцветни мечти. Те ходят на училище криво-ляво, но най-вече обичат да си играят на Мека поляна. Те не мислят на никого нищо лошо, задружни са и много обичат игрите.

(Лия без да забелязва, минава през малката Нуню)

НУНЮ

Абе стига сте ми ходили по главата, бе!

ЛИЯ

Нуню, извинявай.

(Рафо стъпва върху Нуню без да я забележи.)

НУНЮ

Да, да, извинявай! Ох! Айде пак!

РАФО

Кой говори?

НУНЮ

Аз съм, Нуню, млъдни си зеленото лошаво туловище от мен!

РАФО

Пърдон, малка, Нуню!

НУНЮ

Не съм малка! На осем съм!

РАФО

Не си на осем, извинявай, ето дай ръчица, ще те вдигна, ооопааа!

(Рафо хваща Нуню за ръката и рязко я дърпа)

НУНЮ

Фиииууу.

(Нуню полита и се приземява в клоните на едно дърво)

ЛИЯ

Е, сега поне никой няма да я настъпва.

СЕЯ

Ейй, колко хубавоо! Ако можеха всички анелми така да летят!

ЛИЯ

Сея, ако можеше така да летиш, щяха да ти паднат сандалите! Виж, че си забравила да ги вържеш!

СЕЯ

Оф, да, все забравям. Благодаря, ти, благодаря ти мила... мила...мила...

ЛИЯ

Лия! Лия се казвам.

СЕЯ

Да, да - Лия, колко си красива!

ЛИЯ

Амии! (*кокетнички, развява поли*) Виж обаче все не мога да си намеря подходящо червило. Каквато съм лилава и какво да сложа...

СЕЯ

На теб, всичко ти отива, нали така, Рафо? Рафо!

РАФО

Да, чакай, че убивам лошия дракон
(*бяга из гората с нещо като пушка*)
Тата-тата. Та-татата!

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Амм, Рафо, ето тук пише, че от палеозойската ера в Анелмия дракони не е имало, изчезнали са когато настъпва...

РАФО

Тата-тата. Та-татата!
(*Рафо тича, събаря и Гено, и книгата му, изтъркулва се през него и стига до другия край на сцената където сразява една сянка*)

РАФО

Изчезнали са, когато ги убих. Хахаа! Голям си всезнайко, бе, Гено.

НУНЮ

Може да е всезнайко, ама не е глубиян като тебе! Я си виж косата неслесана!

РАФО

Че какво ѝ е? Миналия месец нали в училище ме накараха да я среща.

РАЗКАЗВАЧ

Звън-звъннн, струнен звъннн.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ауу, звънеца, звънеца! Бързо, че имаме контролно по древни магии.

РАФО

Ама че тъпотия, за какво ги учим тия неща?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Древните магии са един от най-важните пред...

РАФО

Геноооу! Ше те омагьосам на жаба очиларка! За какво са ми, нали ти ми каза, че дракони няма? Срещу кого да ги ползвам?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Обаче по вещерология ни обясниха, че има няколко останали...

РАЗКАЗВАЧ

Зър-зър! Опа, извинете: арфффф, арфффф: струнен звън, струнен звънннннн!

ЛИЯ

Хайде всички! Бързо!

НУНЮ

А мене, кой ще ме свали от това дълво! Ей! Еей! Пак никой не ме забелязва.
(спуска се по дървото)

Тълкуд. Търркуд. Опаля. Я! Казах „р“! Хихик!

2. Сивата хралупа на вещера Вещей.

РАЗКАЗВАЧ (*духалото пред черния огън, където ври Казана*)

Въпреки малките им недоразумения, в Анелмия всичко щеше да си тече по мед и масло, ако ей тоя грозен магьосник не им беше завидял за цветните игри. В един ужасно слънчев пролетен ден, когато малчуганите играеха безцеремонно на воля, а цялата гора се събуждаше за нов живот и всички птички чуруликаха, вещерът Вещей, реши, че така повече не може да продължава. Единственият пълен мрак беше останал само в тая пещера. „Ако омразните шарени анелми не престанат да лудуват в Цветната гора, нищо чудно моята хралупа някой ден също да вземе да стане цветна” - си каза той. А което е по-лошо – в пещерата може дори и слънчев лъч да проникне. Тогава Вещей реши, за пръв път от 1000 години насам, да използва старите си вещерски книги. Зарови се в тях, прочете всичко пак и намери начин да попречи на анелмите. Реши да им отнеме детските мечти. Да ги накара да забравят. Той много добре знаеше, че само така всички цветове ще си отидат от света.

Натисна ме – ох – ох – скръц! – нали съм духало, и ме застави да раздухам черния му невидим огън, над който беше наклал Казана на козните.

ВЕЩЕЙ

бъркам мушмули и квас
мравчи мозък и от сврака сянка
слагам облаци и маз,
и мъгли от вещерска седянка

детските желания да чезнат
мрак да ги обвие непознат
малките главички да изкукат
щом билето забъркам тука!

Ахахахаа!

РАЗКАЗВАЧ

И тогава такава смрад и пушек се разнесе от казана, че аз, дето съм духало и на всичко съм свикнало...чих!...апчихуу!...ап..ап....аап.

(припада)

3. Шарената гора, която вече е сива.

*Анелмите – също всички сиви – насядали по поляната, омърлушени.
звънецът-арфа е с разкъсани струни и килнат на една страна, дърветата – с
опадали листа.*

Разказва Старият бор, който единствен е бледо зелено-сив.

РАЗКАЗВАЧ

И тогава всичко помръкна – гората посивя, листата на дърветата опадаха
посред пролет, тревата на поляната изпокапа, училището заглъхна, всичко се
обви в мрачен и душен смог, а анелмите забравиха да играят и вече нищо не
им се искаше, нищо не ги вълнуваше. Те загубиха цветовете си и станаха
всичките сиви и сбръчкани.

(пауза, в която анелмчетата се гледат едно друго)

ГЕНО

Такаа!

ЛИЯ

Какво така?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ами нещо не е наред, май.

СЕЯ

Така ли?

НУНЮ

Какво не е наред?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ами не съм сигурен, обаче нещо не е наред.

РАФО

Има ли значение?

ЛИЯ

Не.

СЕЯ

Не.

РАФО

Никакво значение няма.

ЛИЯ

Пък и какво можеш да направиш?

НУНЮ

Нищо не може да се направи.

СЕЯ

Така си е.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Може би...

НУНЮ

Какво?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Може би ... да поиграем на нещо?

ЛИЯ

А, ти луд ли си!

НУНЮ

Глупости, ще играем! Искам да кажа : „глупости, ще играем!“ Ние сме големи.

РАФО

Да.

СЕЯ

Да.

(пауза)

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ето това е – разбрах!

ЛИЯ

Сега пък какво разбра?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Това е проблемът – на никой нищо не му се прави!

РАФО

Да!

СЕЯ

Да!

НУНЮ

Верно бе.

ЛИЯ

И к'во?

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ми... нищо...

РАФО

Е, значи няма проблем...

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Не, никакъв проблем няма.

РАФО

Айде да си поспиме тогава.

РАЗКАЗВАЧ:

Като забравиха желанията си, малките анелми престанаха да забелязват какво не е наред. Нищо не им правеше впечатление и сигурно до края на живота си щяха само да спят и мързедуват, ако един ден последната останала птичка в гората съвсем случайно на прелетя над Мека поляна, която сега съвсем не беше мека, понеже нямаше никаква трева. Птичката се блъсна първо в арфата на входа на училището, после се блъсна в мен, Стария бор, и накрая тупна на земята, мъртво изморена. От арфата се откъсна ръждива струна и падна в една кална локва долу. От мен се отрониха няколко все още зелени иглички, поръсени с вековна смола и цопнаха в същата мътилка, а през това време малко пухено перце от мъртвата птичка се понесе по вятъра и също се приземи във водата. И тогава стана чудо. От локвата избликна лека бяла светлина и цялата кал изчезна от нея. Това била древна, отдавна забравена анелмска магийка за събуждане от кошмар. Трябвало само да се смеси струна от стар инструмент, перо от предсмъртен полет на птица и току-що паднали вековни борови иглички. Е, давам им ги. Светещата локва дълго време стоя там и никой не я забелязваше. Но един ден, малката Нуню без да иска падна в нея.

НУНЮ (*оглежда се*)

Аууу! Ауу. Леле!

РАФО

Нуню, що викаш, не виждаш ли, че спим?

НУНЮ

Аууу! Ауу.

СЕЯ

Какво има?

НУНЮ

Е, как какво има – всичко е сиво!

ЛИЯ

Я, да спиш!

НУНЮ

Ама как да спя – вижте се на какво приличате! Рафо, дете по цял ден тичаше – сега само лежи от кълка на кълка.

РАФО

Много съм си добре! Ти да не ми даваш акъл!

НУНЮ

Гено не четете вече нищо.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

То, от четенето полза няма!

НУНЮ

Вие чувате ли се! Аууу. Сея не е казала една добра дума на никого от сума ти време, а пък Лия... (*разплаква се*) Лия даже не си е сложила червило...

ЛИЯ

Какво искаш да кажеш? Че съм грозна ли?

СЕЯ

Какво си се разприказвала!

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Много си позволяваш!

РАФО

Ти си най-малка и трябва да ни слушаш!

НУНЮ

Стига!!! Имах едно желание и си го спомних – не искам никоой никога повече да ми се кара!

РАЗКАЗВАЧ:

И тогава Нуню отиде до локвата и напръска с вода от нея всичките си приятелчета.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ааа.

ЛИЯ

Ау.

СЕЯ

О!

РАФО

Е, де!

НУНЮ

А сега пак ли ще ми викате?

(всички се озъртат изумени)

ЛИЯ

Олеле!

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Аууу!

РАФО

Ауу!

СЕЯ

О!

(пауза)

НУНЮ

М?

СЕЯ

Извинявай, мила Нуню! Колко си умна! А виж - ние всичките нищо не сме забелязвали.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ужас, какво е станало с училището?

РАФО

Ами с гората? Да не е минал някой дракон?

(става, взима една пръчка, държи я като пушка и почва да дебне)

ЛИЯ

Ама аз цялата съм посивяла! И полата ми е измачкана!

(разплаква се, към нея постепенно се присъединяват всички анелми, които се прегръщат и дружно хлипат, подсмърчат и ронят сълзи)

РАЗКАЗВАЧ

И тогава, понеже в най- най-тежките моменти винаги се намира кой да ти помогне и кой да те подкрепи със съвет, стига само да можеш да слушаш, се обадох аз:

Ей, мъничета!

Да, да – аз ви говоря, Старият бор. Стига сте плакали, ами си спомнете какви са ви желанията и отидете да питате Добрия Фей какво да правите.

От 835 години не бях говорил и само толкова успях да им кажа, но като че ли беше достатъчно.

(малките анелми търкат очички невярващо, озъртат се, вече не плачат)

ЛИЯ

Аз знам какви са ми желанията: като си пожелаеш някоя играчка – веднага да я имам. И, разбира се, много червила.

НУНЮ

Аз искам никой да не ми се кара.

РАФО

Аз искам да съм голям, като рицар, и да не ходя на училище. То това второто май вече стана!

(поглежда към разнебитената сграда на Анелмското училище и се радва)

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Рафо, като не ходиш на училище, сега знаеш ли как ще намерим пътя до Добрия Фей?

РАФО

Не, хич даже.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Ето, виждаш ли. Аз пък искам да знам. И още искам мама е татко да не се карат. А ти Сея?

СЕЯ

Аз? Какво?... Колко си умен, Гено! Съвсем си забравих мисълта, докато те слушам.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Какво ти е най-голямото желание си спомни, Сея.

СЕЯ

Ммм... трудна работа... Може би... Ами не помня сега точно.

(Рафо намира мъртвото птиче.)

РАФО

Птичка.

НУНЮ

Къде, къде?

ЛИЯ

Я, дай да видим!

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Мъртва е!

НУНЮ

Горката.

СЕЯ

Хайде да я стоплим, може да е премръзнала... в тая мъгла.

(Сея взима малката птичка в ръцете си и тя след малко се размърдва и литва)

ПТИЧКАТА

Благодаря ви, малки анелми. Вие ми спасихте живота. Ако някой ден ви потрябвам, веднага ще ви се притека на помощ. Само извикайте силно името ми: Чурулику-чику-чик.

РАЗКАЗВАЧ

Като каза това, птичката отлетя да търси дали в гората не е останало поне още едно нещо хвъркатичко като нея.

СЕЯ

Сетих се!

ЛИЯ

Какво?

СЕЯ

Сетих се какво искам – искам всички деца да могат да летят.

ЛИЯ

Сея, ти все летиш в облаците. Нещо по-разумно не можеш ли да си пожелаеш?

СЕЯ

Лия, аз съм си такава. Не мога да съм разумна като теб и Гено.

ГЕНО ГЕНИАЛНИЯ

Хайде, всички – стига толкова! Да вървим.

РАФО

Напред! Аз ще ви пазя!

(Рафо, взима една пръчка и я държи като пушка.)

РАЗКАЗВАЧ

И малките анелми тръгнаха из гората да търсят Добрия Фей.

4. Друга част на Шарената гора, която вече е сива. Поляната с тринадесетте пътя.

РАЗКАЗВАЧ *(малко дъждовно облаче, което следва анелмите, докато вървят)*.
Вървяха, вървяха, минаха през локви и тиня, храсти и трънки, тъмни, непознати места. Валя ги дъжд *(от облачето се изсипва дъжд над главите на анелмите)*, гониха ги гръмотевици *(от облачето изскача гръмотевичка и почва да гони анелмите)*. Близко до една мрачна хралупа намериха да лежи на земята почти издъхнал Пъстрия Вълк. Пъстрия Вълк са казваше пъстър, не защото той самия е шарен, ами защото се хранеше със цветни неща. Иначе той винаги си е бил сив. Сега обаче в гората нямаше нищо пъстро и Пъстрия Вълк беше почти умрял от глад. Той изглеждаше толкова изнемощял, че анелмите го съжалиха и го поръсиха с вода от Вълшебната локва. Пъстрият вълк веднага се усмихна оголвайки остри зъби.

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

Оооууу. Анелмчета. Много сте мили. И аз съм...много мил... и....много обичам анелмско месце. С удоволствие щях да си ви хапна, както съм изгладнял, обаче каквито сте сиви, съвсем не ме привличате. Но – да не оставате с грешни впечатления за вълците – щом сте ме спасили, дори и някога да се боядисате пак в хубави цветове, никога няма да ви ям. Ауууу.

РАЗКАЗВАЧ

Анелмите побързаха да тръгнат, за да не би все пак Пъстрия вълк да си промени решението. Вървяха, вървяха и най-накрая стигнаха до една поляна, от която се разклоняваха 13 пътя и анелмите не знаеха накъде да тръгнат. Искаше им се да седнат и да се разплачат, обаче се сетиха за думите на Стария бор и вместо това си казаха: „Щом сме в най-голяма беда, значи отнякъде трябва да дойде съвет.“ Седнаха и почнаха да чакат откъде ще дойде съветът.

(пауза, от облачето се изсипва дъжд върху главите им)

ЛИЯ

Това не ми прилича на съвет.

ГЕНО

Съвет е – следващия път да си вземем чадър.

СЕЯ

И топли дрехи – че ще замръзнем от студ тука.

РАФО

Сетих се. Птичката. Тя нали лети – може да види по кой път да тръгнем!

НУНЮ

Вярно, бе! Как й беше името? Чучулигу-чучулиго!

СЕЯ

Цигумигу! Цигумигу?

ГЕНО

Чурулик-чурулик!

ЛИЯ

Вярно, беше нещо с чуруликане.

НУНЮ

Чурулику-чурулику!

РАФО

Чик-чирик-чик-чирик.

ГЕНО

Чурулику-чику-чик!

ЛИЯ

Това е! Това е! Браво, Гено! Чурулику-чику-чик!

(птичката идва)

ПТИЧКА

Кой ме вика в Сивата гора?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ

Искаме да знаем по кой път да стигнем до Добрия Фей. Тук има 13 пътя. И сме мокри. И нищо не знаем. И по кой път? А?

ПТИЧКА

Ще литна да погледна, но съм много изморена и гладна, и не знам дали ще мога да проверя всичко.

(птичка отлита)

РАЗКАЗВАЧ

И птичката отиде да види кой е пътят за Добрия Фей. Върна се и всички анелми наскочаха да я посрещнат, но тя нищо, нищо не беше успяла да види. Литна пак на другата страна, пак се върна, съвсем изтощена, но и този път – нищо. Трети път литна и като се върна се строполи почти мъртва на

поляната. Анелмите я взеха в ръчички, стоплиха я, поръсиха с последната останала вода от Вълшебната локва и тя се съживи. Каза им, че, ако хванат средният от тринадесетте пътя, което ще рече седмият отляво надясно и седмият отдясно-наляво – ще стигнат до Добрия Фей, чиято малка дървена колиба съзряла далеч, далеч горе в планината. Тогава анелмите нарекоха поляната „Доброфейска поляна“, потъркаха ръчички и тръгнаха по пътеката, която трябваше да ги отведе нагоре по планината към Добрия Фей. Вървяха, вървяха...

5. Високо в планината. При Къщюра и Добрия Фей

РАЗКАЗВАЧ *(Къщюра – това е къщата на Добрия Фей.)*

И се появиха при нас – ние тука живеем толкова високо, че даже облаците остават под нас.

(Предишният разказвач – облачето, което е вече под анелмите, се опитва да изпрати светкавица нагоре, но не успява)

РАЗКАЗВАЧ

И така, накрая анелмите стигнаха до къщата на Добрия Фей, тоест аз, Къщюра, а Къщюра си има освен собствено име и собствено мнение. Аз съм известна с това, че приемам настроението на стопанина си. Сега съм малко попрегърбена, схлупена и не ми се говори много-много. Някак си съм замислена, тъжна и самотна. Анелмите не знаеха как да ме заговорят, а още по-малко знаеха как да се обърнат към Добрия Фей и по тази причина, аз ги оставих да си седят и да решат в крайна сметка искат ли да кажат нещо или просто минават.

РАФО

Ало!

(Къщюра мълчи)

НУНЮ

Ей, здрасти.

(Къщюра мълчи)

СЕЯ

Бабо къщо?

(Къщюра попоглежда с едно око към анелмите, още мълчи)

ГЕНО

Добър ден! Извинете, госпожо Къщо...

КЪЩУРА

Извинен си, млади момко. Казвам се Къщюра, не Къща.

ГЕНО

Госпожо Къщуро...

КЪЩУРА
Кажете Гено...

ГЕНО
Ама Вие ми знаете името!

КЪЩУРА
О, аз много неща знам. Някои са напълно безполезни... Какво ви води при Фей?

ГЕНО
Ама Вие и това ли знаете?

КЪЩУРА
О, да. И това.

НУНЮ
Ами ние...

КЪЩУРА
Аха?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ (*един през друг*)
Ами ние не знаем какво да правим сега...
Тя гората....
И всичко...
И после...

КЪЩУРА
Да?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ
Искаме да питаме Добрия Фей!

КЪЩУРА
Какво да го питате? Да го питате какъв ви е въпросът ли?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ
Ами не, не... ама...да.

СЕЯ
Да.

КЪЩУРА

Добре. Но имайте предвид, че той е много-много тъжен напоследък. Ето.

(Къщюра отваря вратата, откъдето излиза бавно и хъмкайки Добрия Фей.)

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Такаа? Хм. Хм.

ВСИЧКИ АНЕЛМИ

Добър ден! Ние сме... Здравейте

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Дааа. Добре. Знам. Защо сте дошли чак дотук мъничета?

ГЕНО

Ами защото... господин магьосник, ние посивяхме. И цялата Шарена гора посивя. И всички птички изчезнаха, освен една... И тревата я няма.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Хм. Така, така... Има нещо във вас, щом сте успели да стигнете чак дотук. Браво. Браво. Аз усетих, че никой вече не ще да се вдигне и да дойде чак при мен... Ех, едно време... всеки ден идваха да ме питат разни неща, едвам смогвахме да посрещаме гости, аз и старата Къщюра...

КЪЩУРА

Е, не съм толкова стара!

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Така-такаа...И какво искате от мен, мъничета?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ

Старият бор ни каза... да си спомним какви са ни желаниятаи да дойдем при теб ... да ни кажеш какво да правим.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Хм! Добре ви е казал. А вие спомнихте ли си желанията си?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ

Дааа. Да. Да.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Ами това е. Това е най-важното. Аз мога само да ви помогна да си изпълните желанията, но се съмнявам, че това много ще ви хареса.

РАФО

Е, как?

ВСИЧКИ АНЕЛМИ

Ще ни хареса! Ще ни хареса!

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добре, хайде да видим кой най-много си иска желанието.

ЛИЯ

Аз! Аз! Аз искам каквато играчка си пожелаеш – тя веднага да се появи при мене.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Сигурна ли си, Лия?

ЛИЯ

А, откъде ми знаеш името? Да. Сигурна съм.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Добре, виждам, че много го искаш – ето така ще е!

(тупва с магическия си жезъл по земята, откъдето зазвучава музика)

ЛИЯ

Искам кукла, и още една... и Барби... и.. кукленска къща и...

(тук Лия започва да изрежда всякакви играчки, каквито са налични като реквизит, те започват да падат от небето, но желанията ѝ са толкова много, че играчките затрупват и нея, и другите анелми, които не могат да излязат изпод купищата нови придобивки на Лия. Играчките продължават да ваят от небето, а през това време гласът на Лия все назовава още играчки)

РАФО *(само като глас)*

Престани бе! Стига си искала!

ЛИЯ *(само като глас)*

И червило!

(Над целия куп играчка пада и едно червило.)

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добрее. Как си Лия? Щастлива ли си?

ЛИЯ *(само като глас)*

Много съм добре, много съм щастлива.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Ами твоите приятелчета щастливи ли са? Сея, Рафо? Нуню? Гено?

НУНЮ *(само като глас)*

Ами не.

ГЕНО *(само като глас)*

Не много.

РАФО *(само като глас)*

Приклещени сме тука.

СЕЯ *(само като глас)*

Много тежи.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Е, Лия, видя ли? Твоите желания не правят другите щастливи.

ЛИЯ *(само като глас)*

Да. Малко ме е срам... А и не мога да си намеря червилото... Извинявайте, че ви затрупаха така моите играчки... Може да си поиграете пет минути с тях...

РАФО *(само като глас)*

Е, как ще си играя аз не мога да мърдам.

(пауза, анелмите са борят да излязат изпод играчките, но не успяват)

ЛИЯ *(само като глас)*

Извинявайте, съжалявам.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Я да видим други желания какви има.

РАФО *(само като глас)*

Аз искам да съм голям! Веднага! И да съм рицар.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добре! Голям си вече.

(Купът с играчки леко се поразмърдва, но Рафо продължава да е затрупан под него, от единия край на струпаните играчки се подава острието на копие.)

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Е, Рафо, голям си. Добре ли се чувстваш?

РАФО (*само като глас*)

Ами... Аз не разбрах кога пораснах. Много бързо стана. Пък и сега съм затрупан с хиляди неща. И не мога да си играя.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Да, така е... Нуню?

НУНЮ (*само като глас*)

Аз искам никой да не ми се кара.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добре, малка Нуню. Никой не ти се кара.

Пауза.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Това прави ли те наистина щастлива?

НУНЮ

Ами да, обаче - не съвсем, щото сега пък никого не виждам.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Дааа. А ти Сея?

СЕЯ

Аз... аз съм забравила. А и сега в каквото положение сме – хич не ми е до лични желания.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хмммм.

Пауза.

ГЕНО (*само като глас*)

Та иска всички деца да могат далетят.

СЕЯ (*само като глас*)

Да. Сега се сетих.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добре, нека е така.

(всички анелми литват над играчките)

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Добре, а сега щастлива ли си, Сея!

СЕЯ

Ами много е хубаво да се лети, ама гората пак е сива.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хм. Хм. Даа....А ти Гено?

ГЕНО

Аз искам да знам.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Хммм, ето нещо интересно. Какво искаш да знаеш, Гено?

ГЕНО

Искам да знам всичко и най-вече кога какво трябва да правя.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Чудесно. Чудесно. Можеш. Знаеш!

Пауза.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

И сега какво?

ГЕНО

Ами сега например знам, че всички трябва да си променим желанията. Да си намерим по-големи желания.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Напълно вярно, Гено. Но другите дали са съгласни?

РАФО

Да.

СЕЯ

Да.

ЛИЯ

Съгласни сме, ако имаме играчки.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Не, Лия. Ако си намислите нови желания – каквото сте получили досега, ще изчезне.

ЛИЯ

А може ли поне червилото да остане. Много е хубаво.

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Не, Лия. Не може.

ЛИЯ

Ох...Добре де... и аз съм съг...съгласна.

(Копието се скрива, играчките изчезват от сцената и всички анелми тупват на земята)

ДОБРИЯТ ФЕЙ

А сега? Какво искате?

СЕЯ

Искам Гората да си върне листата.

НУНЮ

И да се върнат цветовете.

РАФО

И да има пак трева.

ЛИЯ

И да има птички и цветя.

НУНЮ

И никой да не е тъжен.

ГЕНО

И мама и татко да не се карат. И да знам всичко, и да съм полезен!

ДОБРИЯТ ФЕЙ

Браво, bravo, малки анелмчета! Знаех си, че у вас има повече, отколкото може да се види с просто око. Това са много хубави желания, защото с тях помагате на другите. Макар че ето, аз съм тъжен и самотен и ми е много интересно да видя дали вашите желания и на мен ще помогнат. Нали казахте, че не искате вече никой да е тъжен? Знаете ли от хиляди години при мен идват хора, животни, анелми и кой ли още не и всички искат по нещо за себе си. Вие

поискайте нещо за другите. А когато няколко добри същества се съберат и силно пожелаят нещо хубаво за другите, то става. Така че – вижте!

(Добрият Фей тупва с жезъла си по земята, откъдето се разнася чудна музика.)

КЪЩУРА

И тогава – стана чудо. Гората си върна листата, тревата избуя по поляните. Цветовете на нещата се върнаха. Смогът изчезна, ручейчетата заромониха отново, птичките се събудиха от мъртвешкия сън и зачуруликаха насам натам. Дори и аз малко се подмладих.

(Къщюра се кипри пред едно огледало)

6. Пътят обратно

(Анелмите тръгват обратно по пътя към Мека поляна и се радват на цветовете, гората и птичките. Срещат Пъстрия Вълк.)

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

Ауу. Анелмчета!

(те се уплашват и се скриват зад дънера на едно дърво)

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

Е, не се плашете, де. Аз съм ви много благодарен, че върнахте цветовете на Шарената гора. Вече никога повече няма да ям анелми, колкото и да са вкусни. Сега има толкова много пъстри неща. Ау! ау!

(И вълкът тръгва да гони шарени неща за хапване. После се връща.)

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

Има и една много интересна клюкина. Ето, вижте в това огледало какво стана с лошия магьосник, вещера Вещей.

(Анелмите са струпват пред огледалото, където се разиграва следващата сцена, като разказвач е Пъстрия Вълк.)

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

Цветовете нахлуха толкова изведнъж, че чак се разкихах. Нахлуха и в хралупата на Вещей. Духалото му си върна истинския цвят, черният вещерски огън стана игрив жълточервен пламък, даже наметалото на Вещей от тъмно черно стана искрящо бяло и тогава древната магия, която го беше направила лош, стар и прегърбен се развали, външният му облик се свлече на пода пред него като стара кожа и отвътре се показа чудно хубава самодива, която излезе на поляната и се разтанцува от щастие. Тя запя и пя толкова хубаво, че Добрият Фей за първи път от 2000 години реши да слезе от планината си, пусна се по едно облаче и дойде при русокосата красавица. Добрият Фей беше толкова захласнат по песните и танците ѝ, че забрави колко е тъжен и самотен. Влюби се, разтанцува се и запя той. Красавицата също се влюби в добрия магьосник...

ЛИЯ

И...

СЕЯ

И?

ГЕНО

И какво стана?

ПЪСТРИЯТ ВЪЛК

И какво стана – ще ви кажа следващия път. Защото сега е време за песни и танци!

(Общ танц на всички приказни същества.)

- завеса -